

رئال مادرید چگونه سلطنت در اروپا را شروع کرد؟

بزرگ‌ترین تیم قاره سبز

اروپایی. تنها نکته تاریک این بود که در بین جوامع اروپایی اسپانیا نتوانست انتظارات خودش را برآورده کند. سال ۱۹۵۷ اتحادیه اقتصادی اروپا تشکیل شد و تا سال ۱۹۸۶ هم اسپانیا در این اتحادیه جایی نداشت اما جالب است بدانید قهرمانی پنجم رئال مادرید در سال ۱۹۶۰ باعث راه‌اندازی مجله معروف و تأثیرگذار World Soccer شد.

۵ جام، یک مشت

هنوز هم بسیاری اعتقاد دارند جام باشگاه‌های اروپا در سال‌های نخستین آنقدر ارزشمند نبوده که رئالی‌ها به آن قهرمانی‌ها افتخار کنند. در فصل ۱۹۵۶-۱۹۵۵ رئال مادرید با حذف ۳ تیم سروت سوئیس، پارتیزان بلگراد یوگسلاوی و میلان ایتالیا به فینال رسید و در آن دیدار با شکست رن فرانسه به قهرمانی دست پیدا کرد در حالی که همان فصل در لالیگا با اختلاف ۱۰ امتیازی نسبت به اتلتیک بلبائو قهرمان در رده سوم قرار گرفت. با وجود سوم شدن هم دوباره به عنوان قهرمان اروپا فصل بعد در رقابت‌ها شرکت کردند اما در ۲ فصل بعد از آن با قهرمان شدن در لالیگا هم شایستگی شان را اثبات کردند. درخشش رئال در فینال سال ۱۹۶۰ نقطه اوج کارشان بود. حتی آن زمان هم زدن ۷ گل در یک فینال بین‌المللی کار ساده‌ای به حساب نمی‌آمد که آنها اینتراخت فرانکفورت را با این تعداد گل شکست دادند. شاید خیلی‌ها ندانند در همین دوران درخشان بین فصل‌های ۱۹۵۶-۱۹۵۵ تا ۱۹۶۱-۱۹۶۰ رئال مادرید در خانه خودش در مادرید فقط ۴ شکست داشت و به طور میانگین در هر بازی هم ۳ گل به ثمر می‌رساند. بابی چارلتون اسطوره باشگاه منچستر یونایتد که در همان دهه ۱۹۵۰ فوتبال و درخشش خودش در انگلیس را آغاز کرد در وصف رئال آن دوران گفته است: «آنها تیمی هستند که خارج از این دنیا بازی می‌کنند.» برایان گلین ویل نویسنده معروف انگلیسی هم رئال مادرید را «تیم یک نفره» (اشاره به درخشش دی‌استفانو) می‌نامد. او شخصیت دی‌استفانو را هم «ترکیبی از غرور و خودخواهی در زمین فوتبال» معرفی کرد. واقعیت این است که دستاورد کلی این باشگاه ارزشمند بوده و مجموعه این اتفاقات باعث شده خیلی زود رئال مادرید ۵ جام به نشانه ۵ انگشت یک دست را به افتخارات خودش اضافه کند و آن را به نشانه مشت پیروزی بالا ببرد. در سال‌هایی که میلان، بایرن مونیخ، بارسولونا، لیورپول، آژاکس، اینترمیلان، یوونتوس و منچستر یونایتد فاصله زیادی با ۲ رقمی کردن تعداد جام‌های خودشان در لیگ قهرمانان دارند، رئال مادرید به ۱۲ قهرمانی و بخصوص آن ۵ قهرمانی خاص افتخار می‌کند.

منبع: BoxToBox

نفر میزبانی کند. اگرچه این روزها ورزشگاه سفیدپوشان مادریدی ۸۱ هزار نفر را در خودش جای می‌دهد ولی ابهت آن در تاریخ فوتبال مثال‌زدنی است. سانتیاگو برنابو مخالف هم کم نداشت و برخی او را نزدیک به ژنرال فرانکو و سیاست‌های او می‌دانستند. آنها به یاد ندارند با فرانکو رئال مادرید ۱۵ سال نتوانست در لالیگا قهرمان شود و با وجود کارهای عجیب او مادری‌ها تبدیل به یک تیم معمولی شده بودند. درست است که رئال مادرید از حمایت مالی زیادی توسط فرانکو بهره برد اما هیچ‌کدام این باشگاه را به صورت اساسی تبدیل به باشگاهی بزرگ نکرد. جالب و خاص بود که ۷ قهرمانی نخست در جام باشگاه‌های اروپا توسط ۲ باشگاه پایتخت‌نشین اسپانیا و پرتغال یعنی رئال مادرید و بنفیکا به دست آمد. این تفکر که هر سال یک ستاره جدید جذب شود را برنابو به باشگاه رئال مادرید تزریق کرد. با درخشش آلفردو دی‌استفانو در سال ۱۹۵۶ اولین قهرمانی اروپایی تاریخ به رئالی‌ها تعلق گرفت و زوج او هکتور ریال اروگوئه‌ای هم در بازی برابر رن فرانسه ۲ گل زد تا در نهایت ۴ بر ۳ پیروز شوند. سال بعد ریوموند کوپا فرانسوی اضافه شد و این مرتبه با برتری ۲ بر صفر برابر فیورنتینا به جام دوم رسیدند. حوزه سانتاماری مدافع اروگوئه‌ای ستاره بعدی رئال بود و کمک کرد تا در فینال ۱۹۵۸ با پیروزی ۳ بر ۲ برابر میلان قهرمانی بعدی هم به باشگاه رئال مادرید برسد. در سال ۱۹۵۹ با همین ترکیب رن فرانسه را یک مرتبه دیگر بردند و جام چهارم هم به آنها رسید. فرانس پوشکاش مهاجم خوش‌استیل مجارستانی برای سال بعد به مادرید آمد و در فینال ۱۹۶۰ هت‌تریک کرد تا برد خیره‌کننده ۷ بر ۳ تیمش برابر اینتراخت فرانکفورت و قهرمانی پنجم حسن ختامی بر آن دوران جاودانه رئال مادرید باشد.

دیپلماسی

اما اتفاق ویژه پیش از این ۵ قهرمانی رخ داد. زمانی که ایده «گابریل هانوت» فرانسوی برای راه‌اندازی بازی‌های اروپایی تأیید شد از باشگاه رئال مادرید برای شرکت در اولین فصل دعوت به عمل آمد، بدون اینکه مشخص شود این تیم در فصل ۱۹۵۴-۱۹۵۵ لالیگا قهرمان می‌شود یا خیر. زمانی که رئال مادرید مفهوم بازی‌های اروپایی را درک می‌کرد رقیب بزرگش یعنی بارسولونا به فکر راه‌اندازی مجدد جام کاتالان بود. فرناندو ماریا کاستیلا وزیر امور خارجه اسپانیا در آن زمان رئال مادرید را با عنوان «بهترین سفارتخانه‌ای که تا به حال داشته» توصیف کرد. تاریخ‌نویسان می‌گویند باشگاه رئال مادرید ۳ دستاورد بزرگ در دهه ۱۹۵۰ میلادی برای اسپانیا داشت: پیمان رسمی با واتیکان، پیمان با آمریکایی‌ها و ۵ جام بزرگ

خودکفای اقتصادی یا تجارت خارجی نداشت. اوایل دهه ۱۹۵۰ میلادی مشخص شد سیاست‌های ژنرال فرانکو شکست خورده و اقتصاد اسپانیا در حال فروپاشی است. فرانکو شروع به آزادسازی سیستم مالی و ترویج گردشگری کرد که بسیاری آن را «معجزه اسپانیایی» نامیدند. نتیجه این شد که در دهه ۱۹۶۰ میلادی اقتصاد این کشور رونق گرفت و شهرنشینی رشد کرد. رنسانس رئال مادرید هم تحت تأثیر این تولد دوباره اقتصاد اسپانیا شکل گرفت و در حالی که اسپانیا به دنبال ارتباط دوباره با جوامع بین‌المللی بود، این باشگاه هم اوج گرفت.

برنابو و آلفردو

موفقیت رئالی‌ها در اواخر دهه ۱۹۵۰ با معرفی استعدادهای داخلی و هجوم ستاره‌های خارجی به لالیگا

هنوز هم بسیاری اعتقاد دارند جام باشگاه‌های اروپا در سال‌های نخستین آنقدر ارزشمند نبوده که رئالی‌ها به آن قهرمانی‌ها افتخار کنند. در فصل ۱۹۵۶-۱۹۵۵ رئال مادرید با حذف ۳ تیم سروت سوئیس، پارتیزان بلگراد یوگسلاوی و میلان ایتالیا به فینال رسید و در آن دیدار با شکست رن فرانسه به قهرمانی دست پیدا کرد در حالی که همان فصل در لالیگا با اختلاف ۱۰ امتیازی نسبت به اتلتیک بلبائو قهرمان در رده سوم قرار گرفت.

همزمان شد. از بین ۳۶ بازیکنی که در ۵ فینال اروپایی آن زمان برای رئال مادرید بازی کردند ۸ بازیکن خارجی بودند که در فوتبال دوران پس از جنگ جهانی بی‌نظیر بود. سال ۱۹۵۳ سانتیاگو برنابو رئیس آن زمان باشگاه رئال مادرید، آلفردو دی‌استفانو آرژانتینی را از باشگاه میلیوناریس کلمبیا خرید و اعتقاد داشت بدون بازیکن بین‌المللی تیم قدرت ندارد. دی‌استفانو به معنای واقعی یک اسطوره بود که رئال را تبدیل به تیمی قهرمان کرد. برنابو همچنین یک ورزشگاه بزرگ برای رئال مادرید ساخت که در نهایت به گرامیداشت خدمات او برای این باشگاه نامش روی ورزشگاه گذاشته شد. برنابو یکی از نخستین مدیران فوتبال بود که پتانسیل اقتصادی این ورزش را درک کرد. در دهه ۱۹۴۰ ورزشگاه خانگی رئال مادرید فقط ۱۶ هزار نفر را در خودش جای می‌داد اما برنامه‌ریزی کرد که باشگاهش ورزشگاهی داشته باشد که از ۲۰۰ هزار

شهراد باغستانی
Shahrad Baghestani

ایده برگزاری یک رقابت اروپایی همانند جام باشگاه‌های اروپا سال ۱۹۲۰ مطرح شد اما نبود زیرساخت‌های مناسب برای شروع این پروژه و عدم وجود سرمایه‌گذار مناسب مانع از برگزاری این رقابت‌ها تا دهه ۱۹۵۰ میلادی شد. در حالی که برخی کشورها و باشگاه‌های فوتبال شان از لحاظ تکنولوژیکی پیشرفت کرده بودند اما مثل آلمان و انگلیس موفق به صنعتی کردن فوتبال نشده بودند. سال‌های جنگ و به هم ریختن اوضاع با خاکستری شدن نقاط زیادی از قاره سبز همراه شد و امکان برگزاری بازی بین‌المللی وجود نداشت. سال ۱۹۲۷ جام میتروپا پدید آمد و همانطور که از نام آن هم پیداست فقط برخی کشورهای مرکزی اروپا مثل اتریش، چکسلواکی، مجارستان و امپراتوری ایتالیا در آن حضور داشتند. جامی که آن سال‌ها معمولاً به رایپدوین اتریش، فرنسواروش مجارستان، اسلاووپراگ چکسلواکی و بولونیا ایتالیا می‌رسید. پس از جنگ جهانی دوم ورزش به عنوان عاملی بازدارنده و مقابله با جنگ و قدرتمندی برخی ملت‌ها ارزش بیشتری پیدا کرد. جام میتروپا کم‌کم به دلیل محدود بودن تیم‌های حاضر کم‌رنگ‌تر شد و یک جام دیگر به نام لاتین‌کاپ در سال ۱۹۴۹ راه‌اندازی شد. این جام شامل تیم‌های برتر کشورهای فرانسه، ایتالیا، پرتغال و اسپانیا بود. به این ترتیب تصادفی نبود وقتی که جام باشگاه‌های اروپا در سال ۱۹۵۵ شکل گرفت تیم‌های این چند کشور که تجربه بازی بین‌المللی داشتند بتوانند عملکرد بهتری از خودشان نشان دهند. در لاتین‌کاپ رئال مادرید، بارسولونا و میلان هرکدام ۲ مرتبه قهرمان شدند اما رئالی‌ها تا پیش از دهه ۱۹۵۰ باشگاه‌چندان موفق‌تری در اسپانیا نبودند و تنها ۲ مرتبه جام قهرمانی لالیگا را در فصل‌های ۱۹۳۱-۱۹۳۲ و ۱۹۳۲-۱۹۳۳ بالای سر بردند. لالیگا به صورت رسمی از سال ۱۹۲۹ آغاز شده بود و در دهه ۱۹۳۰ اتلتیک بلبائو از رئال و بارسا قدرتمندتر بود. با این حال ژنرال فرانکو وارد شد و با نفوذ، قدرت و روابط خودش به رئال مادرید سر و شکل داد.

معجزه اسپانیایی

پس از جنگ جهانی دوم رئال مادرید افت شدیدی کرد و حتی یک فصل در رده یازدهم لالیگا اسپانیا که آن زمان با ۱۴ تیم برگزار می‌شد، قرار گرفت. در همان سال‌ها روابط دیپلماتیک اسپانیا هم با بسیاری از کشورهای اروپایی به سردی گرایید. این کشور در سال‌های ظهور ژنرال فرانکو عضو سازمان ملل هم نبود و هیچ استراتژی